

6. DZIAŁALNOŚĆ ORGANÓW DORADCZYCH O CHARAKTERZE MIĘDZYRESORTOWYM

1. Państwowa Rada Miernicza

Wyrazem doceniania przez najwyższe władze państwowe roli geodezji w rozwoju gospodarki narodowej, a także uznania i zrozumienia potrzeby skoordynowania działalności geodezyjnej wykonywanej przez Główny Urząd Pomiarów Kraju oraz inne resorty i instytucje, było powołanie przy tym Urzędzie, dekretem z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa, Państwowej Rady Mierniczej jako organu doradczego i opiniotawczego we wszelkich zagadnieniach z dziedziny geodezji. Rada ta stanowiła organ o charakterze międzyresortowym, wiążącym GUPK z nauką i praktyką. Utworzenie jej wzorowane było na działającej w latach 1922–1924 Państwowej Radzie Mierniczej powołanej przez ówczesnego ministra Robót Publicznych.

Zgodnie z rozporządzeniem prezesa Rady Ministrów z sierpnia 1945 r. przewodniczącym Państwowej Rady Mierniczej został prezes GUPK prof. dr inż. Jan Piotrowski, a jego zastępcą dyrektor GINB prof. dr inż. Edward Warchałowski. W skład Rady wchodził przedstawiciel ministrów: obrony narodowej, administracji publicznej, przemysłu, komunikacji, rolnictwa i reform rolnych, lasów, odbudowy i oświaty oraz przedstawiciele Akademii Umiejętności i wydziałów geodezyjnych politechnik, zastępcy prezesa GUPK, a także powołani przez prezesa GUPK przedstawiciele instytucji naukowych i organizacji zawodowych oraz wybitni znawcy zagadnień z zakresu pomiarów kraju i dziedzin pokrewnych. Ogółem w skład Rady weszło około 30 członków. W końcu 1948 r. przewodniczącym PRM został prof. dr inż. Edward Warchałowski w związku z objęciem stanowiska prezesa GUPK, a jego zastępcą prof. Bronisław Piątkiewicz pełniący obowiązki dyrektora GINB. Sekretarza Rady na daną sesję powoływał przewodniczący Rady spośród jej członków.

Państwowa Rada Miernicza rozpoczęła działalność w 1946 r. i odbyła do 1949 r. 4 sesje (2–3 dniowe). Miały one charakter uroczysty i połączone były z urządzaniem wystaw obrazujących dorobek GUPK. Obrady prowadzone były na posiedzeniach plenarnych i w komisjach. Na sesjach tych Rada rozpatrywała i opiniowała zasadnicze zagadnienia geodezji i kartografii dla nadania im właściwego kierunku rozwoju.

Przedmiotem obrad I sesji w 1946 r. były zagadnienia organizacji miernictwa, założeń programowych dla pomiarów podstawowych państwa oraz założeń Mapy Gospodarczej Polski i prac fotogrametrycznych w kraju. Na II sesji w 1947 r. Rada rozpatrzyła generalny plan prac triangulacyjnych, problem nowego katastru gruntowego i wnioski w sprawach pomiarów stosowanych wykonywanych przez resorty gospodarcze dla swoich potrzeb. Na III sesji w 1948 r. Rada rozpatrzyła między innymi problemy ustrojowe zawodu mierniczego, postulaty Związku Mierniczych RP dotyczące uregulowania spraw mierniczych-praktyków i postulaty Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych dotyczące osadnictwa i przebudowy ustro-

ju rolnego. Przedmiotem IV sesji w 1949 r. były w szczególności zagadnienia Mapy Gospodarczej Państwa pn. Mapa Użycia Powierzchni Ziemi, pomiarów magnetycznych i szkolenia zawodowego urzędników rolnych na wydziałach geodezyjnych politechnik.

W związku ze zmianami w podporządkowaniu GUPK w latach 1950 i 1951 sesje Państwowej Rady Mierniczej nie były zwoływane. W strukturze organizacyjnej GUPK nadanej w 1951 r. przez prezesa Rady Ministrów przewidziano utworzenie w jej miejsce Rady Technicznej przy GUPK, jako organu doradczego i opiniotwórczego prezesa GUPK w sprawach geodezji i kartografii. Faktycznie jednak po wydaniu statutu dla tej Rady, nie podjęła ona działalności. Państwowa Rada Miernicza została formalnie zniesiona w 1952 r. w wyniku powstania Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii i utraty mocy obowiązującej dekrety z 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa.

2. Rada Geodezyjna i Kartograficzna przy ministrze spraw wewnętrznych

W wyniku zmian organizacyjnych dokonanych w administracji centralnej w końcu 1956 r. i utworzenia Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii podległego ministrowi spraw wewnętrznych oraz wniosków środowiska geodezyjnego o reaktywowanie Państwowej Rady Mierniczej, minister spraw wewnętrznych, po porozumieniu się z zainteresowanymi ministrami, utworzył w kwietniu 1957 r. Radę Geodezyjną i Kartograficzną. Rada ta stanowiła jego organ doradczy i opiniotwórczy w sprawach geodezji i kartografii, a w szczególności w zakresie organizacyjnych, naukowo-technicznych i ekonomicznych zagadnień geodezyjnych i kartograficznych. Przewodniczącym tej Rady został prezes Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii, którym był mgr inż. Borys Szmielew, a jego zastępcą wiceprezes GUGiK inż. Kazimierz Wójtowicz. W skład Rady wszedł dyrektor Instytutu Geodezji i Kartografii oraz przedstawiciele ministrów: gospodarki komunalnej, górnictwa i energetyki, komunikacji, leśnictwa i przemysłu drzewnego, obrony narodowej, przemysłu ciężkiego, rolnictwa, żeglugi i gospodarki wodnej oraz Komitetu Urbanistyki i Architektury, Polskiej Akademii Nauk, Politechniki Warszawskiej, Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie i Stowarzyszenia Geodetów Polskich, a także 6 członków powołanych przez ministra spraw wewnętrznych spośród znawców zagadnień geodezyjnych i kartograficznych. Ogółem w skład Rady wchodziło 25 członków. Sekretarzem Rady, powołanym przez przewodniczącego, był początkowo mgr inż. Władysław Barański, a po przerwie w działalności Rady – w okresie ostatnich 4 lat inż. Tadeusz Dulski.

Przedmiotem obrad I sesji Rady w 1957 r. były sprawy organizacji państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej, a II i III sesji w 1958 r. – plan rozwoju kadry geodezyjnej w latach 1957–1970 oraz tezy do przepisów o kwalifikacjach osób zatrudnionych w geodezji. Na IV sesji w 1959 r. Rada rozpatrzyła zagadnienia sporządzenia map podstawowych dla obszaru Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego i Rybnickiego Okręgu Węglowego. V sesja w 1961 r. i VI sesja w 1962 r. były poświęcone zagadnieniom ochrony i ewidencji znaków geodezyjnych oraz przydatności mapy zasadniczej w skali 1 : 5000, opracowanej na podkładzie fotogrametrycznym dla gospodarki narodowej. Po 5 latach przerwy w działalności Rady Geodezyjnej i Kartograficznej odbyła się w 1967 r. VII i w 1969 VIII sesja, na których rozpatrzono problemy struktury, kwalifikacji i liczebności kadr geodezyjnych w nawiązaniu do zadań perspektywicznych państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej oraz zagadnienie dokształcania i doskonalenia kadr geodezyjnych. Na sesjach IX i X Rady w 1970 i 1971 r. przeanalizowano zagad-

nienia geodezyjnych instrukcji technicznych oraz wyposażenia państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej w sprzęt geodezyjny i gospodarki tym sprzętem. Ostatnia XI sesja Rady, która odbyła się w 1972 r. wspólnie z Komitetem Geodezji PAN, była poświęcona zagadnieniu podstawowych założeń i warunków realizacji krajowego programu badań w dziedzinie geodezji i kartografii w latach 1972–1975.

3. Rada Geodezyjna i Kartograficzna przy prezesie Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii

W związku z podporządkowaniem w 1972 r. Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii ministrowi gospodarki terenowej i ochrony środowiska dotychczasowa Rada Geodezyjna i Kartograficzna przy ministrze spraw wewnętrznych została zniesiona, a na jej miejsce minister gospodarki terenowej i ochrony środowiska utworzył w grudniu 1972 r. nową Radę Geodezyjną i Kartograficzną przy prezesie GUGiK, jako organ doradczy i opiniodawczy w sprawach geodezji i kartografii. Zgodnie z regulaminem tej Rady, ustalonym w grudniu 1973 r. przez prezesa GUGiK, zadaniem Rady jest opiniowanie organizacyjnych, produkcyjnych, naukowo-technicznych i ekonomicznych zagadnień geodezyjnych i kartograficznych – z wyjątkiem zagadnień z zakresu kartografii ogólnej. Rada składa się z przewodniczącego, jego zastępcy, sekretarza oraz 20–25 członków powoływanych przez prezesa GUGiK na okres 3 lat spośród naukowców i specjalistów z dziedziny geodezji i kartografii zatrudnionych w instytucjach naukowych, w jednostkach administracyjnych i wykonawstwa geodezyjno-kartograficznego oraz będących działaczami organizacji naukowo-technicznych zrzeszających geodetów i kartografów.

W grudniu 1973 r. prezes GUGiK powołał pierwszy skład osobowy Rady na okres 3 letniej kadencji. Przewodniczącym Rady został doc. dr hab. Zdzisław Adamczewski, prorektor Politechniki Warszawskiej, zastępcą przewodniczącego – mgr inż. Jan Rzędowski, dyrektor Państwowego Przedsiębiorstwa Wydawnictw Kartograficznych, a sekretarzem – inż. Tadeusz Dulski, doradca prezesa GUGiK. Około 60% członków Rady stanowiły osoby zatrudnione w jednostkach poza pionem GUGiK.

Rada w okresie swojej I kadencji (1973–1976) odbyła 11 posiedzeń, na których rozpatrzyła i zaopiniowała ogółem 33 tematy dotyczące prawie wszystkich kluczowych problemów z dziedziny geodezji i kartografii, rozwiązywanych przez GUGiK w realizacji „Programu rozwoju geodezji i kartografii” opracowanego w końcu 1973 r. przez zespół specjalistów powołany przez Wydział Ekonomiczny w porozumieniu z Wydziałem Rolnym KC PZPR. Przedmiotem posiedzeń Rady w początkowym okresie były tematy dotyczące programów rozwoju poszczególnych odcinków działalności geodezyjnej i kartograficznej do 1980 r., a w szczególności rozwoju fotogrametrii, informatyki, zaplecza naukowo-badawczego, koncentracji potencjału wykonawstwa geodezyjno-kartograficznego i rozwoju kadr geodezyjnych. Tematami o kluczowym znaczeniu były tezy do projektu ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz prognoza rozwoju geodezji i kartografii do 1990 r. W toku dalszej działalności Rada rozpatrzyła szereg tematów dotyczących założeń (koncepcji) modelowych i systemowych w zakresie prowadzenia ośrodków dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej, opracowania map tematycznych, modernizacji podstawowej poziomej osnowy geodezyjnej, wykorzystania obrazów satelitarnych i zdjęć lotniczych w zarządzaniu gospodarką narodową, zakładania i prowadzenia ewidencji gruntów, sporządzania mapy zasadniczej oraz inwentaryzacji uzbrojenia terenu. Dla rozpatrzenia problematyki siedleckiego geodezyj-

nego poligonu doświadczalno-wdrożeniowego odbyło się w 1975 r. wyjazdowe posiedzenie Rady w Siedlcach z udziałem władz terenowych. Rada przeanalizowała także stan realizacji programów GUGiK dotyczących między innymi rozwoju eksportu robót geodezyjnych i kartograficznych oraz opracowania nowych instrukcji technicznych.

W składzie osobowym Rady, powołanym na okres II kadencji (1977–1979), nastąpiły niewielkie zmiany, przy czym prezydium Rady pozostało dotychczasowe. W okresie tym Rada odbyła 9 posiedzeń, na których przeanalizowała i zaopiniowała ogółem 28 tematów dotyczących problemów rozwiązywanych przez GUGiK. Przedmiotem posiedzeń Rady były tematy dotyczące w szczególności założeń informatycznego systemu zarządzania przedsiębiorstwami geodezyjno-kartograficznymi, wdrożeń do produkcji wyników prac badawczych i rozwojowych, modernizacji poziomych i wysokościowych osnów geodezyjnych kraju, krajowego programu wykonania i aktualizacji mapy zasadniczej oraz zasad organizacyjnych jej aktualizacji, programu opracowania map tematycznych, modernizacji programów nauczania w geodezyjnych szkołach wyższych i średnich, potrzeb w zakresie kształcenia kadr geodezyjnych, koncepcji modelu organizacyjnego Centralnej Informacji Kartograficznej oraz stanu przygotowań służby geodezyjnej i kartograficznej pionu GUGiK do realizacji programu kompleksowego zagospodarowania Wisły. Rada zapoznała się także ze stanem realizacji tematów podjętych w latach ubiegłych dotyczących wykonania map topograficznych, doskonalenia organizacji ośrodków dokumentacji geodezyjno-kartograficznej, inwentaryzacji uzbrojenia terenu, wykorzystania obrazów satelitarnych i zdjęć lotniczych, koncentracji potencjału wykonawstwa geodezyjno-kartograficznego, eksportu robót geodezyjnych i kartograficznych, realizacji nowoczesnego modelu ewidencji gruntów oraz nowych instrukcji technicznych.

W okresie swojej działalności Rada Geodezyjna i Kartograficzna miała istotny udział w doskonaleniu podejmowanych przez GUGiK koncepcji i zamierzeń przed wprowadzeniem ich w życie, a tym samym wniosła poważny wkład w rozwój geodezji i kartografii.

Skład osobowy Rady Geodezyjnej i Kartograficznej w 1979 r. był następujący:

Fot. 6.1. Członkowie Rady Geodezyjnej i Kartograficznej obecni na posiedzeniu w dniu 26 lutego 1979 r. Siedzą od lewej: dr inż. Czesław Przewoźnik, prof. dr hab. Zdzisław Adamczewski, mgr inż. Jan Kzędowski, inż. Tadeusz Duński. Stoją od lewej mgr inż. Tomasz Rybicki, prof. dr hab. Jerzy Gaździcki, mgr inż. Władysław Pacześniowski, prof. dr hab. Andrzej Hopfer, mgr inż. Hubert Rak, prof. dr hab. Bohdan Ney, płk doc. dr Stanisław Pachuta, prof. Jan Różycki, inż. Janusz Musierowicz, dr inż. Wojciech Wilkowski, prof. dr hab. Czesław Kamela, mgr inż. Kazimierz Potępa, mgr inż. Marian Ledwoch

przewodniczący – prof. dr hab. Zdzisław Adamczewski, zastępca przewodniczącego – mgr inż. Jan Rzędowski, sekretarz – inż. Tadeusz Dulski, członkowie: – mgr inż. Lech Bosek, prof. dr hab. Jerzy Gaździcki, prof. dr hab. Andrzej Hopfer, prof. dr hab. Czesław Kamela, mgr inż. Jan Kłopotowski, mgr inż. Mieczysław Koryl, prof. dr hab. Zygmunt Kowalczyk, mgr inż. Marian Ledwoch, prof. dr inż. Henryk Leśniok, płk. dr inż. Cezary Lipert, inż. Janusz Musierowicz, prof. dr hab. Bogdan Ney, prof. Michał Odlanicki-Poczobutt, płk. doc. dr Stanisław Pachuta, mgr inż. Władysław Paczeńskiowski, inż. Bronisław Pekowski, mgr inż. Kazimierz Potępa, mgr inż. Hubert Rak, prof. Jan Różycki, inż. Eugeniusz Warchoń, dr inż. Wojciech Wilkowski i mgr inż. Bolesław Wolny.

4. Komitet do Spraw Kartografii Ogólnej

Utworzenie w 1952 r. Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii o znacznie rozszerzonych zadaniach w zakresie kartografii w stosunku do zadań działającego uprzednio Głównego Urzędu Pomiarów Kraju spowodowało nadanie odpowiedniej rangi i znaczenia tej dziedzinie gospodarki narodowej. Znalazło to swój wyraz w statucie CUGiK, w którym między innymi przewidziano powołanie przy prezesie Urzędu organu doradczego i opiniodawczego do spraw kartografii. W związku z powyższym prezes CUGiK zarządzeniem z dnia 30 lipca 1952 r. powołał Komitet do Spraw Kartografii Ogólnej. Komitet zastąpił działający od 1950 r. pod przewodnictwem prezesa Urzędu prof. dr Edwarda Warchałowskiego Komitet Redakcyjny Wydawnictw Atlasowych, którego działalność sprawadzała się wyłącznie do rozpatrywania zagadnień związanych z pracami redakcyjno-wydawniczymi dwóch poważnych dzieł kartograficznych, tj. Atlasu Polski i Atlasu Powszechnego.

Komitet do spraw Kartografii Ogólnej, o znacznie już rozszerzonej działalności, którego przewodniczącym w latach 1952–1958 był prof. dr Stanisław Leszczycki, a zastępcą przewodniczącego prof. dr Stanisław Pietkiewicz, składał się z przedstawicieli nauki i zainteresowanych instytucji i liczył 10 osób. Jego głównym zadaniem było ustalenie wytycznych do opracowań kartograficznych, opiniowanie doboru autorów do poszczególnych pozycji, opiniowanie założeń redakcyjnych i konceptów map w tym plansz Atlasu Polski i Atlasu Powszechnego. Ożywiona działalność Komitetu (posiedzenia odbywały się niemal co miesiąc) związana była z wzrostem produkcji kartograficznej, koniecznością jej ukierunkowania, a także udzielania wskazówek i ocen związanych z przejmowaniem przez Urząd opracowań i działalności kartograficznej, zwłaszcza od takich instytucji jak „Książnica Atlas”, „Państwowe Zakłady Wydawnictw Szkolnych”, czy Spółdzielnia „Pomoce i Urządzenia Szkolne”.

Po utworzeniu w miejsce CUGiK Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii prezes tego Urzędu w październiku 1958 r. powołał nowy Komitet do spraw Kartografii Ogólnej w nieco zmienionym składzie, przy czym przewodniczącym Komitetu został prof. dr Stanisław Pietkiewicz i zastępcą przewodniczącego prof. Jan Różycki. Komitet liczył również 10 osób, ale z reguły w jego posiedzeniach brało udział około 20 osób zapraszanych w zależności od omawianej tematyki. Komitet odbył do 1964 r. łącznie 10 posiedzeń, poświęconych następującym zagadnieniom: zasady stosowania nazewnictwa na mapach, wydanie Atlasu Narodowego Polski i atlasu turystycznego, działalność wydawnicza Państwowego Przedsiębiorstwa Wydawnictw Kartograficznych i kierunki rozwoju produkcji kartograficznej, przedstawianie rzeźby terenu na mapach i prawidłowy dobór poziomicy, a także utworzenie komórki doświadczałnej PPWK, opracowanie klasyfikacji map oraz wyposażenie szkół w zgodne z programami nauczania mapy i atlasy. W 1961 r. Komitet postulował przystąpienie Polski do Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej.

W lutym 1965 r. prezes GUGiK wydał kolejne zarządzenie w sprawie Komitetu do spraw Kartografii Ogólnej. W jego wykonaniu uchwalono regulamin oraz określono zadania i plan pracy Komitetu. Przewodniczącym Komitetu został prof. dr Jerzy Kondracki, który dotychczas pełni tę funkcję, a jego zastępcą – prof. Jan Różycki, który pełnił tę funkcję przez 4 kolejne trzyletnie kadencje.

W okresie kadencji przypadającej na lata 1965–1969 Komitet rozpatrzył szereg problemów, a w szczególności: postulował nowe tytuły wydawnicze i nowoczesne rozwiązania merytoryczno-graficzne map i atlasów, dokonał przeglądu i zaopiniował działalność kartograficzno-wydawniczą resortów i instytucji spoza GUGiK, sugerując konieczność koncentracji wykonawstwa kartograficznego, ustalił ramowe wytyczne do opracowań atlasów regionalnych w celu ich ujednolicenia i zapewnienia odpowiedniego poziomu, postulował zwiększenie mocy produkcyjnej PPWK, rozwój kartografii i lepsze zaspokajanie potrzeb na mapy i atlasy, opiniował zagadnienia wynikające ze współpracy międzynarodowej, a zwłaszcza występujące z racji członkostwa w Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej oraz zwrócił uwagę na potrzebę uregulowania spraw zawodu kartografa.

Lata 1969–1971 to okres kolejnej kadencji Komitetu. W tym okresie Komitet na 7 posiedzeniach zaopiniował plany i zamierzenia PPWK oraz ustosunkował się do działalności kartograficzno-wydawniczej instytucji spoza GUGiK (t. zw. komórek kartograficznych), omówił zagadnienia map historycznych, a następnie turystycznych, wysuwając postulaty co do spraw merytorycznych i wydawniczych, zaopiniował założenia redakcyjne i makiety 14 nowych pozycji kartograficznych, a także udzielił szeregu wskazówek w odniesieniu do zagadnień współpracy międzynarodowej prowadzonej przez GUGiK.

W następnych dwóch kadencjach przypadających na lata 1972–1977 Komitet odbył 10 posiedzeń, przy czym do najpoważniejszych jego prac należało: zaopiniowanie Programu rozwoju kartografii ogólnej w latach 1974–1990, zasad i programu opracowania map tematycznych, ustosunkowanie się do tez do prawa geodezyjnego i kartograficznego, doprowadzenie do ścisłego współdziałania kartograficznych organizacji społecznych, udzielenie wytycznych i śledzenie realizacji uchwały VI ogólnopolskiej konferencji kartograficznej nt. Perspektywy rozwoju kartografii (Warszawa, 1975 r.) oraz zaopiniowanie założeń redakcyjnych i makiet 12 pozycji kartograficznych, głównie atlasowych. W zakresie zagadnień współpracy międzynarodowej Komitet bieżąco opiniował przygotowania do udziału w różnych kartograficznych konferencjach, sympozjach, kongresach i wystawach, wysuwając postulaty do referatów, opracowań, ekspozycji itp., a następnie analizował wyniki tych imprez kartograficznych i udziału w nich Polski, dając wytyczne na przyszłość.

W bieżącej kadencji przypadającej na lata 1978–1980 Komitetowi przewodniczy prof. dr Jerzy Kondracki, a zastępcą przewodniczącego jest prof. dr Bogodan Winid. Skład Komitetu został rozszerzony do 28 osób, co pozwoliło na liczną reprezentację wszystkich kartograficznych ośrodków naukowych i większy udział zainteresowanych instytucji. Członkami Komitetu są: doc. dr hab. Leszek Baraniecki, dr inż. Lech Brokman, mgr inż. Zbigniew Brunner, doc. dr hab. Andrzej Ciołkosz, mgr Roman Czykowski, doc. dr hab. Janusz Gołaski, doc. dr hab. Wiktor Grygorenko, mgr Jan Knopik, doc. dr hab. Henryk Kowalski, doc. dr hab. Andrzej Makowski, prof. dr Władysław Migacz, doc. dr Jerzy Mościbroda, dr Michał Najgrakowski, mgr Jerzy Ostrowski, dr Jacek Paślawski, doc. dr hab. Władysław Pawlak, prof. dr Stanisław Pietkiewicz, doc. dr Krystyna Podlacha, prof. Jan Różycki, mgr inż. Jan Rzędowski, inż. Alfred Stąbecki, mgr Czesław Sworowski, prof. dr Józef Szaflarski, doc. dr Jan Szeliga, dr Kazimierz Trafas i prof. dr Franciszek Uhorcza.

Fot. 6.2. Członkowie Komitetu do Spraw Kartografii Ogólnej obecni na posiedzeniu w dniu 11 czerwca 1979 r. Siedzą od lewej: prof. dr Bogodar Winid, prof. dr Stanisław Pietkiewicz, prof. dr Jerzy Kondracki, prof. Jan Różycki, prof. dr Józef Szaflarski. Stoją od lewej: dr inż. Lech Brokman, mgr Jan Knopik, doc. dr hab. Leszek Baraniecki, mgr Czesław Sworowski, dr Kazimierz Trafas, mgr Roman Czykowski, mgr inż. Zbigniew Brunner, mgr Jerzy Ostrowski, doc. dr Jan Szeliga, doc. dr hab. Andrzej Ciołkosz, doc. dr hab. Henryk Kowalski, doc. dr hab. Wiktor Grygorenko, doc. dr hab. Andrzej Makowski, doc. dr hab. Janusz Gołaski, doc. dr hab. Władysław Pawlak. Fot. P. Waszul

Do najpoważniejszych spraw, które Komitet rozpatrzył w obecnej kadencji należą: zagadnienia kartograficznych pomocy dydaktycznych w zreformowanym systemie edukacji, koncepcja modelu organizacyjnego Centralnej Informacji Kartograficznej, zagadnienia współpracy międzynarodowej w ramach MAK, ONZ i służb geodezyjno-kartograficznych państw socjalistycznych, ze szczególnym ustosunkowaniem się do przygotowań związanych z organizacją w 1982 r. w Warszawie światowej konferencji kartograficznej MAK. Stan przygotowań do tej konferencji będzie stałym punktem porządku obrad kolejnych posiedzeń Komitetu.

Poważne zadania stojące obecnie przed kartografią spowodowały konieczność wprowadzenia w działalności Komitetu zmian organizacyjnych. Komitet do Spraw Kartografii Ogólnej, który w naszym kraju spełnia również rolę Komitetu Narodowego zajmować się będzie generalnymi problemami występującymi w kartografii. W tym aspekcie przygotowywany jest obecnie nowy jego regulamin. Sześć natomiast spraw natury redakcyjno-wydawniczej poszczególnych pozycji kartograficznych, którym od lat poświęcono dużo miejsca na posiedzeniach Komitetu, znajdzie się w gestii powoływanej przy PPWK Radzie Redakcyjno-Wydawniczej.